

— Татко, провикна се Мариусъ. Не вие, а ние трѣбва да искаме прошка. Ще дойдете у насъ, ще ви наредимъ добра стая и ще се грижимъ за всичкитѣ ви нужди.

— Утрѣ, каза Жанъ Валжанъ, азъ тукъ нѣма да бжда, но и у васъ нѣма да бжда.

— Какъ! ще пжтувате ли? Не, ние насила ще ви прѣнесемъ дома.

— Истина е, че много ще бжде хубаво да се съберемъ наедно. Дърветата у вашия дворъ се пълнятъ съ птици. Азъ ще се разхождамъ съ Козета. Много ми бѣ мжно да не си помислите, че паритѣ, що ви дадохъ, сж крадени. Не, азъ ги спечелихъ отъ фабриката. Много се трудихъ и на хиляди хора направихъ добрина . . .

Жанъ Валжанъ се заплака и припадна. Мариусъ веднага прати за докторъ. Той дойде.

— Докторе! Молимъ милость! Избавете добрия ни баща . . .

Докторътъ изгледа блѣдното лице на стареца и похвана пулса.

— Късно е! рече той. Старецътъ умира отъ жалъ.

Но Жанъ Валжанъ пакъ се съвзе.

— Добрѣ е, рече той, да живѣемъ на едно. Само че . . .

— Боже мой, изкрѣща Козета, ржцѣтъ ти сж студени!

— Нѣма нищо, спокойно отговори старецътъ. Ей сега ще умра.

Козета и Мариусъ изтрѣпнаха. Тѣ почнаха плачешкомъ да го пригръщатъ.

— Не, не бива! Не може да мрете. Ние ще ви обичаме